

Pán stínů

CASSANDRA CLARE

TEMNÉ LSTI

KNIHA 2

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Od autorky románu PANÍ PŮLNOCI

a úspěšných sérií NÁSTROJE SMRTI a PEKELNÉ STROJE

Pán stínů

Pán stínů

CASSANDRA CLARE

T E M N Ě L S T I

KNIHA DRUHÁ

Přeložila Alžběta Lexová

#B3KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text © 2017 Cassandra Clare
Jacket photo-illustration © 2017 Cliff Nielson
Translation © 2018 Alžběta Lexová
Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práce není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Pán stínů

Z anglického originálu *Lord of Shadows*
(Margaret K. McElderry Books, New York 2017)
přeložila Alžběta Lexová
Redigovala Jana Kunová
Korektury Jiří Kettner
Editorka Marie Iljašenko
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018
Vydání první
Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-258-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Jimu Hillovi

Řekl jsem: Bolest a zármutek.
On odpověděl: Prociť je. Zranění je branou,
jíž do tebe vstupuje Světlo.
– Rúmí

ČÁST PRVNÍ

Zem snů

*Po cestě pusté a setmělé
kde chodí zlí jen andělé,
kde jeden Idol zvaný Noc
na černém trůnu třímá moc,
nedávno teprv na tuto zem
z nejzazší Thule přišel jsem,
z kraje, jenž skalný sráz, a tam, kde není Čas,
kde Prostoru je hráz.*

*Tam bezdná údolí, sluje a tesy
tam bezmezné řeky a titanské lesy,
jichž tvar je těžko rozeznat
pro ustavičný rosy spád,
tam hory se řítí bez ustání
v bezbřežné moře, které v lkání
se zmítá v neklidu – věčný šum! –
až ku ohnivým Nebesům.
Jezera bez konce, jichž vody
jsou mrtvé jen a kalné brody,
ledové liljí sněhem jen,
jen lehnuvše na ně spí svůj sen.*

U jezer, jež své šíří tak vody,
ty dalné, mrtvé, šeré brody –
své ledné vody sněhem liljí jen,
jež lehnuvše na ně spí svůj sen –
Tam blíže řeky, blíže skal –
blíž řeky, jež šumí věčně dál –
blíž lesů – šedých u bařin,
kde mlok a ropucha hledají stín,
u bažin, rybníků pochmurných,
kde Ghulů bydlí rod nestvůrných, –
kde krajina nejvíc prokletá –
ta nejsmutnější ze světa –
kde poutníka potkává a straší
Minulost vzpomínek ve rubáši,
kde v závojích s vzdechy uniká
sta postav kolem poutníka,
kde přátel stíny bílé jej mívají,
jež Nebi i Zemi připadly v agonii.

Pro ducha s bolů tisíci
kraj tichý to jest, blažící,
pro srdce, jež chodí v stínech rádo,
to pravé Eldorado!
Však poutník, jenž sem cestu váží,
zřít zpříma sem se neodváží,
a taje zdejší se nezjevily
lidskému oku, jež se mýlí.
Tam, král chce tomu, na zákaz
se nezvedne víčko plné řas:
Tak smutná duše zří jen mdle
sem přijdouc kraj ten v černém skle.

*Po cestě pusté a setmělé,
kde chodí zlí jen andělé,
kde jeden Idol zvaný Noc
na černém trůnu třímá moc,
z té mhavé, poslední Thule jsem
se nedávno vrátil v tuto zem.**

* Edgar Allan Poe: Zem snů (ze sbírky *Havran a jiné básně*, Bursík a Kohout, Praha 1891, přeložil Jaroslav Vrchlický)

I

MRTVÉ JEN A KALNÉ BRODY

Ještě nedávno Kit vůbec netušil, co je to řemdi, a nyní mu jich nad hlavou visela celá řádka, nablýskaných, ostrých a smrtících.

Ještě nikdy neviděl nic, co by se podobalo zbrojnici losangeleského Institutu. Stěny i podlahy pokrývala bílo-stříbrná žula, z níž v pravidelných rozestupech vyrůstaly žulové ostrůvky, které celé místnosti dodávaly vzezření muzejní expozice zbraní a zbrojí. Byly tam tyče, palcáty a chytře navržené vycházkové hole, náhrdelníky, těžké kanady a vatované bundy, v nichž se ukrývala tenká, plochá ostří, vhodná k bodání a vrhání. Kropáče s děsivě ostrými hroty a kuše a samostříly všech možných druhů a velikostí.

Na žulových ostrůvcích zas ležely vyskládané zářivé zbraně z *adamasu*, materiálu podobného křemenu, který těžili jen lovci stínů, a jen oni také věděli, jak ho proměnit v meče, ostří a stély. Kita však nejvíce zaujala police s dýkami.

Ne že by ho snad spalovala touha naučit se zacházet s dýkou – smrtící zbraně ho nezajímaly o nic víc než kteréhokoli jiného pubertáka, a stejně jako ostatní by i on dal přednost něčemu drsnějšímu, třeba kulometu nebo plamenometu –, ale tyhle dýky byly umělecká díla, s rukojetmi vykládanými zlatem, stříbrem a drahokamy – modrými safíry,

broušenými rubíny – a zdobenými blyštivým vzorem trnů z platiny a černých diamantů.

Věděl minimálně o třech lidech, co by je od něj na stínovém trhu bez ptaní koupili a nabídli by mu za ně pořádný balík.

Možná o čtyřech.

Kit si svlékl džínovou bundu, která musela patřit jednomu z Blackthornů. Netušil, komu přesně – když se ráno po svém příjezdu do Institutu probudil, objevil v nohách postele hromádku čerstvě vypraného oblečení. Nasoukal se do jedné z vatovaných bund a zahlédl svůj odraz v zrcadle na druhé straně místnosti. Rozcuchané světlé vlasy a blednoucí modřiny na kůži. Rozepnul vnitřní kapsu bundy a začal do ní cpát zdobené dýky, ty s vykládanými rukojeťmi jako první.

Dveře zbrojnice se rozlétly. Kit rychle položil jednu z dýk zpět na polici a prudce se otočil. Měl za to, že se mu podařilo vyklouznout z ložnice bez povšimnutí, ale jestli se během krátkého pobytu v Institutu už něco naučil, pak to, že Julián Blackthorn má oči všude, a jeho sourozenci zrovna tak.

Jenže to nebyl Julián. Tohohle mladíka Kit ještě nikdy neviděl, ačkoli mu připadal povědomý. Byl vysoký, měl rozcuchané blond vlasy a postavu lovce stínů – široká ramena, svalnaté paže a zpod límečku a rukávů trička mu vykukovaly černé runy, jimiž se lovci stínů chránili.

Jeho oči zářily neobvyklou tmavě zlatou barvou. Na jednom prstě se mu blýskal těžký stříbrný prsten, jaký nosila spousta lovců stínů. Pohlédl na Kita a povytáhl obočí.

„Líbí se ti zbraně?“ zeptal se.

„Jo, pěkný.“ Kit couvl k nejbližšímu stolu a doufal, že dýky v kapse nezačnou cinkat.

Muž přistoupil k polici, jejímž obsahem se Kit předtím přehraboval, a zvedl dýku, kterou Kit odhodil. „Dobrá volba,“ poznamenal. „Všiml sis nápisu vyrytého na jílcí?“

Ne.

„Vyrobit ji jeden z potomků kováře Waylanda, kterej ukoval Durandal a Cortanu.“ Muž zatočil dýkou v prstech a potom ji znovu uložil na polici. „Není tak výjimečná jako Cortana, ale dýka jako tahle se ti vždycky – potom, co jí vrhneš – vrátí do ruky. Šikovná hračka.“

Kit si odkašlal. „Nejspíš je dost drahá,“ podotkl.

„Pochybuj, že by ji Blackthornovi chtěli prodat,“ opáčil muž suše. „Mimochodem, já jsem Jace. Jace Herondale.“

Odmlčel se a očividně čekal na reakci, kterou mu Kit nehodlal dopřát. Jméno Herondale dobře znal. Měl pocit, že v uplynulých dvou týdnech od ostatních žádné jiné slovo neslyšel, ale nechtěl tomu muži – Jaceovi – poskytnout zadostiučinění, na něž se podle všeho těšil.

Jace Kitovo mlčení nevyvedlo z míry. „A ty jsi Christopher Herondale.“

„Jak to víš?“ odpověděl Kit otázkou, tak suše a nevzrušeně, jak jen dokázal. Nesnášel jméno Herondale. Nenáviděl *zvuk* toho slova.

„Rodinná podoba,“ vysvětlil Jace. „Jsme si podobní. Vlastně se podobáš spoustě portrétů Herondaleů, který jsem viděl.“ Na chvíli se zarazil. „A taky mi Emma poslala na mobil tvoji fotku.“

Emma. Emma Carstairsová Kitovi zachránila život. Od té chvíle spolu ale sotva promluvili, protože po smrti Malcolma Fadea, nejvyššího čaroděje losangeleského, panoval v Institutu chaos. Kit pro nikoho nepředstavoval hlavní prioritu, a navíc měl pocit, že ho Emma považuje za dítě. „Fajn. Jsem Kit Herondale. Všichni to pořád opakují, ale pro mě to nic neznamená.“ Kit zaťal zuby. „Jmenuju se Rook. Kit Rook.“

„Vím, co ti otec řekl. Ale jsi Herondale. A to něco *znamená*.“

„Co jako? Co to znamená?“ vyštěkl Kit.

Jace se opřel o stěnu zbrojnice, přesně pod výstavku obrovských dvousečných mečů. Kit si přál, aby mu jeden z nich spadl na hlavu. „Vidíš lovce stínů,“ konstatoval. „Jako většina podsvětanů a civilů se Zrakem. Za což ses, pokud vím, považoval, že ano?“

„Nikdy jsem o sobě nepřemýšlel jako o *civilovi*,“ odsekl Kit. Copak lovcům stínů nechápou, jak otřesně to slovo zní?

Jace jeho poznámku ignoroval. „Společnost a historii lovců stínů ale většina z těch, co nepatří k *nefilim*, nezná. Náš svět tvoří starobyklí rodiny a každá si svého jména vysoce cení. Rodinnou historii si předáváme z generace na generaci a slávu i břímě rodového jména – všechno dobro i zlo, který naši předci vykonali – neseme na bedrech po celý život. Snažíme se udržet nastavenou laťku, aby ti, co přijdou po nás, nemuseli vláčet břímě hanby.“ Překřížil paže na prsou. Zápěstí mu

pokrývaly runy; na hřbetu levé ruky měl cosi, co připomínalo otevřené oko. Kit si všiml, že tuhle runu mají všichni lovci stínů. „Tvoje příjmení má mezi lovci stínů obrovskou váhu. Herondaleové utvářeli osudy *nefilim* po celé generace. Už nás moc nezbyývá. Ve skutečnosti si všichni mysleli, že já jsem poslední – jen Jem a Tessa věřili, že někde žiješ i ty. Dlouho tě hledali.“

Jem a Tessa. S jejich a Emminou pomocí unikl Kit démonům, kteří zabili jeho otce. A pak mu vyprávěli příběh: o lovci stínů, jenž zradil přátele a uprchl, aby začal nový život, daleko od *nefilim*. Nový život s novou rodinou.

„Slyšel jsem o Tobiasi Herondaleovi,“ řekl. „Takže jsem potomkem pěkného sraba.“

„Nikdo není dokonalej,“ pokrčil rameny Jace. „V každý rodině se vyskytne nějaká ta černá ovce. Ale až se zas uvidíš s Tessou, jakože určitě uvidíš, tak ti může vyprávět o Willu Herondaleovi. A Jamesi Herondaleovi. Nebo o mně,“ dodal skromně. „Já jsem mezi lovci stínů docela velký zvíře. Ale nenech se zastrašit.“

„Nenechám,“ zamumlal Kit a v duchu si říkal, jestli Jace mluví vážně. Z toho, jak se mu zablesklo v očích, by hádal, že žertoval, ale těžko říct. „Spíš bych byl rád, kdybyste mi všichni dali svatej pokoj.“

„Je toho na tebe hodně,“ přikývl Jace. Natáhl ruku a poplácal Kita po zádech. „Ale já s Clary tu zůstaneme tak dlouho, jak budeš potřebo–“

Poplácání po rameni uvolnilo jednu z dýk v Kitově kapse a ta s cinkotem dopadla na podlahu mezi ně a zatřpytila se, jako by na Kita vyčítavě mrkala.

„Aha,“ vydechl Jace do hrobového ticha. „Takže ty tu kradeš zbraně.“

Nemělo cenu zapírat, a tak Kit raději mlčel.

„Fajn, hele, já vím, že tvůj táta nebyl dvakrát nejpoctivější, ale ty jsi teď lovec stínů a – moment, co dalšího v té bundě máš?“ zeptal se Jace. Levou nohou podebral dýku, vykopl ji do vzduchu a hladce ji zachytil. Na rubínech v jílcí se roztančilo světlo. „Sundej ji.“

Kit ze sebe mlčky bundu setřásl a odhodil ji na stůl. Jace ji prohmatal a otevřel vnitřní kapsu. Oba mlčky zírali na blyštivé čepele a drahokamy.

„Mám to chápat tak, že jsi plánoval útěk?“ zajímalo Jace.

„Proč bych tu zůstával?“ vybuchl Kit. Věděl, že by se měl ovládnout, ale nedokázal to – bylo toho na něj moc: ztráta otce, nenávisť k Institutu, arogance *nefilim*, to, jak na něj tlačili, aby přijal příjmení, na kterém mu nezáleželo a ani o něj nestál. „Nepatřím sem. Můžeš si vykládat, co chceš, ale rodina Herondaleů pro mě nic neznamená. Jsem syn Johnnyho Rooka. Celej život jsem se připravoval na to, že budu jednou dělat to co on. Ne to, co děláš *ty*. Nepotřebuju tě. Nepotřebuju nikoho z vás. Stačí mi trocha peněz do začátku, abych si mohl otevřít vlastní stánek na stínovém trhu.“

Jace přimhouřil zlaté oči a Kit pod jeho arogantní, vtipákovskou fasádou poprvé spatřil bystrost a inteligenci. „A co bys chtěl prodávat? Tvůj táta obchodoval s informacemi. Stálo ho to spoustu let a spoustu špatný magie, aby si vybudoval patřičný kontakty. Chceš zaprodat duši stejně jako on a živořit na samým okraji podsvěta? A co to, jak tvůj otec zemřel? Viděl jsi, co ho zabilo, ne?“

„Démoni –“

„Jo, jenže je někdo poslal. Strážce je sice po smrti, ale to neznamená, že po tobě nikdo nejde. Je ti patnáct. Možná máš pocit, že chceš umřít. Ale věř mi – nechceš.“

Kit polkl. Pokusil se představit si sám sebe za pultíkem stánku na stínovém trhu, jako si to v duchu maloval několik posledních dní. Popravdě tam ale vždycky byl v bezpečí jen díky svému otci. Johnnyho Rooka se všichni báli. Jak by s ním jednali, kdyby už teď nebyl pod jeho ochranou?

„Jenže já nejsem lovec stínů,“ namítl Kit. Rozhlédl se po místnosti plné zbraní, hromádek *adamasu*, výzbroje, brnění a opasků na dýky. Absurdní. On přece není žádný ninja. „Ani bych nevěděl kde začít.“

„Dej tomu ještě týden,“ poradil mu Jace. „Jeden týden tady v Institutu. Dej si šanci. Emma mi říkala, jak jsi bojoval s těmi démony, co zabili tvého otce. Něco podobnýho dokáže jen lovec stínů.“

Kit si na ten boj v otcově domě skoro nevzpomínal, ale věděl, že k němu došlo. Jeho tělo zareagovalo automaticky a on bojoval, a dokonce si to i trošičku užíval, ačkoli nahlas by to nikdy nepřiznal.

„Tohle jsi,“ řekl Jace. „Jsi lovec stínů. Zčásti anděl. V žilách ti koluje andělská krev. Jsi Herondale. Což, mimochodem, neznamená jen to,

že patříš do extrémně pohledný rodiny, ale taky do rodiny, která vlastní *spoustu* cennýho majetku, včetně domu v Londýně a sídla v Idrisu. A na to všechno máš nárok – však víš, pokud bys měl zájem.“

Kit pohlédl na prsten na Jaceově levé ruce. Byl stříbrný, masivní a vypadal starobyle. A draze. „Poslouchám.“

„Říkám jen, abys tomu dal týden. Koneckonců,“ zakřenil se Jace, „Herondaleové nedokážou odolat žádný výzvě.“

„Démon teuthida?“ zopakoval Julián do telefonu s nakrčeným obočím. „To je v podstatě oliheň, ne?“

Odpověď Emma neslyšela – rozeznala Tibův hlas, ale ne konkrétní slova.

„Jo, jsme na molu,“ pokračoval Julián. „Zatím jsme nic neviděli, ale dorazili jsme teprve před chvilkou. Škoda, že tu nemají parkovací místa vyhrazená pro lovce stínů...“

Emma se rozhlédla a Juliánův hlas vytěsnila. Slunce právě zapadalo. Molo v Santa Monice milovala už od dětství, kdy ji sem rodiče brávali na stolní hokej a staré kolotoče. Zbožňovala nezdravé jídlo – hamburgery a mléčné koktejly, smažené škeble a obří lízátka – a Pacific Park, sešlý zábavní park na konci mola, z něhož byl výhled na Tichý oceán.

Během let civilové do mola nainvestovali miliony dolarů, aby z něj znovu vytvořili lákadlo pro turisty. Pacific Park byl plný nablýskaných nových atrakcí; staré, oprýskané stánky se smaženými sladkými tyčinkami byly pryč a namísto nich tam stály občůdky s domácí zmrzlinou a humřími delikatesami. Prkna pod Emminýma nohama však stále byla ošlapaná a vyšisovaná sluncem a solí. Vzduch stále voněl cukrem a mořskou vodou. Z kolotoče se stále linula mechanická hudba. Stále tam byly k vidění automaty, z nichž jste si za čtvrták mohli vytáhnout plyšovou pandu. A pod molem stále zůstávala temná místa, kde se scházeli znučení civilové a občas se tam objevily i mnohem horší potvory.

Takový je život lovce stínů, pomyslela si Emma s pohledem upřeným na obrovské ruské kolo ozdobené blikajícími LED světýlky. Na molu se táhla fronta civilů, kteří se na něj chtěli dostat, a přes zábradlí Emma v dále zahlédla tmavě modré moře s bílou krajkou tříštících se

vln. Lovci stínů vnímali krásu ve výtvorech civilů – žárovky na ruském kole se od hladiny oceánu odrážely tak jasně, až se zdálo, jako by někdo pod vodou spustil ohňostroj: rudá, modrá, zelená, fialová a zlatá –, ale viděli také temnotu, nebezpečí a hnilobu.

„Co se děje?“ zeptal se Julián. Vítr – na mole foukalo vřdycky, nikdy neutichající vítr vonící dálkami a solí – nadzvedl hnědé lokny Juliánových vlasů a shrnul mu je na tváře a spánky.

Černý myšlenky, chtěla Emma říct. Jenže nemohla. Dříve byl Julián jediný člověk, kterému se mohla svěřit úplně se vším. Nyní byl tím jediným, komu nemohla říct skoro nic.

Ucukla očima. „Kde jsou Mark a Cristina?“

„Támhle,“ ukázal. „U házení kroužků.“

Sledovala jeho pohled ke stánku, kde lidé soutěžili v tom, kdo dokáže hodit plastový kroužek na hrdlo jedné z tuctu vyrovnaných lahví. K její škodolibé radosti to byl pro civily očividně obtížný úkol.

Juliánův nevlastní bratr Mark držel v ruce tři kroužky. Cristina stála vedle něj, s tmavými vlasy sčesanými do úhledného drdolu, pojídala karamelový popcorn a smála se. Mark vrhl kroužky – všechny najednou. Každý se rozlétl jiným směrem a bez obtíží se navlékl na hrdlo lahve.

Julián si povzdechl. „Teď můžeme na nenápadnost zapomenout.“

Civilové Markův hod ocenili potleskem a několika nevěřícími výkřiky. Naštěstí jich tam nebylo moc a Markovi se podařilo i s výhrou – čímisi v malém igelitovém sáčku – uniknout bez většího rozruchu.

Zamířil k Emmě a Juliánovi, Cristina s ním držela krok. Zpod blondatých vlasů mu vykukovaly zašpičatělé boltce uší, ale civilové je naštěstí díky iluzi nemohli vidět. Mark byl napůl víla a jeho podsvětňanská krev se projevovala především jemností rysů, zašpičatělými ušima a protáhlými očima a lícními kostmi.

„Takže je to olihní démon?“ zeptala se Emma, spíše proto, aby vyplnila nepříjemné ticho, které se mezi nimi rozhostilo. Mezi ní a Juliánem poslední dobou nastávaly trapné odmlky poměrně často. Byly to sotva dva týdny, co se všechno změnilo, ale ona ten rozdíl cítila až v morku kostí. Cítila jeho odtazitost, přestože od chvíle, kdy mu řekla, že chodí s Markem, s ním jednal až úzkostlivě zdvořile a mile.

„Očividně,“ odpověděl. Mark s Cristinou se ocitli na doslech; Cristina dojedla karamelový popcorn a smutně hleděla do krabičky, jako by doufala, že se tam zázrakem objeví další. Emma s ní plně soucítla. Mark si mezitím prohlížel svou výhru. „Vylézá zpod mola a loví lidi – vesměs děti... Každého, kdo se po setmění nakloní přes zábradlí. Akorát je čím dál smělejší. Kdosi ho už zahlédl i uvnitř zábavního parku, poblíž stolního hokeje – to je *zlatá rybička*?“

Mark zvedl igelitový sáček naplněný vodou, v němž kroužila malá oranžová rybka. „Tohle je zatím ta nejlepší hlídka vůbec,“ zaradoval se. „Ještě nikdy jsem nedostal za odměnu zlatou ryбку.“

Emma si v duchu povzddechla. Mark strávil posledních několik let života u divokého honu, s těmi nejanarchističtějšími a nejdivočejšími vlami, které se prohání po obloze na všech možných očarováných bytostech – motocyklech, koních, jelenech, obrovských loveckých psech – a plení bitevní pole, okrádají padlé a jejich cennosti odevzdávají vlím dvorům.

Na svou rodinu si zvykal dobře, ale sem tam ho ještě stále normální život překvapoval. Nyní si všiml, jak si ho všichni prohlížejí se zvednutým obočím. Zatvářil se poplašeně, nejistě objal Emmu kolem ramen a sáček jí podal.

„Vyhrál jsem pro tebe rybičku, nejdražší,“ řekl a políbil ji na tvář.

Byl to sladký polibek, jemný a něžný, a Mark voněl jako vždycky: svěžím chladným vzduchem a trávou. Emma chápala, proč si jejich pohledy vyložil tak, že by jí měl ryбку věnovat. Koneckonců byla jeho přítelkyně.

Vyměnila si znepokojený pohled s Cristinou, která na ni výmluvně kulila tmavé oči. Julián vypadal, jako by měl každou chvíli začít zvracet krev. Byl to jen zlomek vteřiny, než se mu podařilo opět nasadit masku lhostejnosti, ale Emma se od Marka přesto odtáhla a omluvně se na něj usmála.

„Mně by rybička hned chcipla,“ řekla. „I kytky zabíjím pouhým pohledem.“

„U mě by nejspíš dopadla stejně,“ konstatoval Mark s pohledem upřeným na rybičku. „Škoda – chtěl jsem ji pojmenovat Magnus, protože se tak trpytí.“

Cristina se zachichotala. Magnus Bane byl nejvyšší čaroděj brooklynský a byl pověstný svou zálibou ve třpytkách.

„Radši bych ji měl pustit na svobodu,“ usoudil Mark, a než ho stačil kdokoli zarazit, došel k zábradlí a vylil obsah sáčku i s rybičkou do oceánu.

„Má někdo chuť mu vysvětlit, že zlatá rybička je sladkovodní a v oceánu umře?“ zamumlal Julián tiše.

„Ani ne,“ řekla Cristina.

„Pletu se, nebo Magnuse právě zavraždil?“ zeptala se Emma, ale než stačil Julián odpovědět, Mark se k nim prudce otočil.

Z tváře mu vyprchalo veškeré pobavení. „Zahlédl jsem něco u pilířů mola. A rozhodně to nebyl člověk.“

Emmě naskočila husí kůže. Démoni, kteří se vyskytovali v oceánech, jen zřídka kdy vylézali na břeh. Občas mívala noční můry, v nichž se oceán obrátil naruby a vyvrhl své útroby na pláž: ostnaté, slizké zčernalé věci s chapadly, napůl rozdrčené tíhou vody.

Během několika vteřin měli všichni v rukách zbraně – Emma svírala Cortanu, svůj zlatý meč, který jí věnovali rodiče. Julián se vyzbrojil andělským ostrím a Cristina měla motýlkový nůž.

„Kam to šlo?“ zeptal se Julián.

„Ke konci mola,“ odpověděl Mark. Jako jediný po zbrani zatím nesáhl, ale Emma věděla, jak rychlý dokáže být. V divokém honu mu přezdívali Šíp, protože byl nepřekonatelný s lukem a ve vrhání nožů. „K zábavnímu parku.“

„Půjdu tam,“ nabídla se Emma. „Pokusím se ho odehnat od mola – Marku, Cristino, vy jděte dolů, a kdyby se snažil zmizet ve vodě, chyťte ho.“

Rozběhla se, aniž by čekala na souhlas nebo námitky. Vítr se jí prodíral zapletenými vlasy, zatímco kličkovala davem k osvětlenému zábavnímu parku na konci mola. Nohy se jí míhaly nad solí vyšisovanými prkny a Cortana ji v ruce příjemně hřála. Cítila se svobodná; všechny obavy odsunula stranou a tělo i mysl upřela na svůj úkol.

Zaslechla vedle sebe kroky. Nemusela se otáčet; věděla, že je to Jules. Celé ty roky v aktivní službě bojoval po jejím boku. Krváceli spolu. Zachránil jí život a ona zas jemu. Byl součástí její vnitřní války.